

ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ, 1988-2010

Τέλος εποχής

Είκοσι δύο χρόνια κυκλοφορίας (είκοσι τρία, αν συνυπολογίσει κανείς την περίοδο προπαρασκευής από την άνοιξη του 1987 μέχρι τις 13 Ιανουαρίου 1988, που κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος) είναι μία μακρά περίοδος. Στόν χώρο τών κοινωνικών επιστημών κολοσσοί όπως τά 'Αρχεΐα του Παναγιώτη Κανελλόπουλου και τών 'Αβροτέλους 'Ελευθεροπούλου - Δημητρίου Τσάκωνα δέν έπεβίωσαν πάνω από μερικά χρόνια. Βεβαίως ήταν άλλες εποχές, μέ πολέμους, καταστροφές κ.λπ. 'Αλλά και κατά την Μεταπολίτευση, περίοδο προσφορώτατη και πληθωρική σέ εκδόσεις, κανένα σοβαρό κοινωνιολογικό περιοδικό δέν υπερέβη τά δύο χρόνια. Φυσικά μιλάμε γιά περιοδικό, δηλαδή γιά έντυπο μέ στατιστικά ύπαρκτή κυκλοφορία στόν σκληρό κόσμο τής αγοράς, όχι γιά επιδοτούμενες εκδόσεις έσωτερικής κατανάλωσης μέ άνύπαρκτους αγοραστές.

Η ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ απέκτησε σταθερό και φανατικό κοινό, και μάλιστα επώνυμο: ό σημερινός πρωθυπουργός, στά χρόνια τής άθωότητας, ήταν μεταξύ τών πρώτων συνδρομητών του, ό προκάτοχός του στην νεότητά του είχε άρθρογραφήσει σέ ειδικό αφιέρωμα, ένω ένας πρώην πρόεδρος τής Δημοκρατίας κατά δήλωσή του δέν έχει χάσει τεύχος.

Η αίτία τής δημοτικότητας τής ΝΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ δέν όφείλεται μόνον στό πλήθος τών διασημοτήτων, Έλλήνων και ξένων, που άρθρογράφησαν και συνεργάστηκαν μέ τό περιοδικό. Ούτε μόνον στά ποιοτικά αφιερώματα και ειδικά τεύχη, που έφεραν σέ έπαφή την κοινωνιολογική σκέψη μέ τά προβλήματα τής εποχής μας. Ούτε μόνον στην άποψη, άπροκατάληπτη και τεκμηριωμένη, που εξέφραζε τό περιοδικό από τις μόνιμες στήλες και τις επιφυλλίδες του.

Βαρύνοντα ρόλο έπαιξε ή πολεμική στάση που κράτησε ή ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ άπέναντι στα φαινόμενα άθλιότητας και παρακμής τής κοινωνίας μας. Τό περιοδικό αυτό εξέφρασε μία ήθικη αντίληψη, την όποία θεώρησε ως αναγκαία προϋπόθεση τής 'Επιστήμης.

Άλλωστε, ή ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ δέν υπήρξε ποτέ προϊόν κάποιας συντεχνίας ή «παρέας», επαγγελματικό έργαλειό, κομματικό φέουδο, μηχανισμός άναπαραγωγής κυρίαρχης

ιδεολογίας. Δέν κινήθηκε στό γνωστό στήν Ἑλλάδα τῆς Μεταπολίτευσης μαρξίζον (ἄς ἦταν πραγματικά μαρξιστικό τούλάχιστον) ιδεολογικό κλίμα, οὔτε ὅμως καί σέ κάποιο ἄλλο. Δημοσίευσε μέν ἀφιέρωματα στήν σύγχρονη διεθνή μαρξιστική σκέψη καί στούς σημαντικώτερους Ἑλληνες μαρξιστές τοῦ Εἰκοστοῦ Αἰώνα, ὅπως καί συνεντεύξεις ἀπό ἐπιφανεῖς Εὐρωπαϊούς μαρξιστές (Bottomore, Ziegler, Annie Kriegel κ. ἄ.). Ἀντίστοιχο ὅμως ἐνδιαφέρον καί ἀντίστοιχο χῶρο ἀφιέρωσε καί στά ἄλλα, μή μαρξιστικά ρεύματα ἰδεῶν. Καί κατηγορηματικά ἀρνήθηκε νά ἀποκτήσει ιδεολογική ταμπέλλα, ἀπό αὐτές πού διευκολύνουν τήν κατάταξη τῶν ἀνθρώπων καί τῶν πνευματικῶν κινήσεων σέ ἀγέλες ἡμετέρων καί ἀντιπάλων. Διότι τό περιοδικό αὐτό κινήθηκε πάντοτε στήν γραμμή τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος.

Ἀσφαλῶς, γιά νά δημοσιεύει ἡ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ ὕλη οὐσίας, ἀποκλείσθηκαν κείμενα κοινότυπα, κείμενα μέ σκοπό τήν ἀπόκτηση τυπικῶν προσόντων γιά ἐπαγγελματική προαγωγή καί γενικώτερα γιά ἐμπλουτισμό βιογραφικῶν, κείμενα ὑμνητικά γιά τούς γνωστούς σατραπίσκους τῆς ἡμετέρας ἐπιστημονικῆς κοινότητας, κείμενα προϊόντα ἀνακύκλωσης γνωστῶν ὑλικῶν (ἡ ἀνακύκλωση σώζει ἀπό τήν κατηγορία τῆς κλεψιτυπίας). Ἀποκλείσθηκαν κείμενα φίλων, μέ ἀποτέλεσμα νά καταστραφοῦν φίλιες ἢ λυκοφιλιές. Ἀπορρίφθηκαν ἄρθρα πρυτάνεων καί καθηγητῶν, διότι ἀπλούστατα ἦσαν ἀπαράδεκτα, μέ ἀποτέλεσμα τήν μῆνι τῶν (γνωστῶν ἀπό ἄλλες πιό πρόσφατες ὑποθέσεις) παντειακῶν κύκλων.

Τό πνευματικό κατεστημένο τῆς Μεταπολίτευσης ἐνοχλήθηκε σφόδρα ἀπό τήν ἐπιτυχία τοῦ περιοδικοῦ μίας ομάδας θρασύτατων νεαρῶν στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '80. Ἰδίως πού τούς συνόδευε ἡ φήμη ὅτι ἦσαν «ὑπερβολικά αὐτόνομοι» καί «ἀνεξέλεγκτοι» (ἡ φήμη αὐτή συνοδεύει ἀκόμη ὀρισμένους ἀπό αὐτούς. Κάποιοι ἄλλοι ἐντάχθηκαν στά ἐγχώρια μαντριά, ὥστε νά προκόψουν). Δύο κορυφαῖοι πανεπιστημιακοί (ὁ ἕνας μακαρίτης τώρα καί ὁ ἄλλος ὑπέργηρος, ὅποτε παρέλκουν τά ὀνοματεπώνυμα), ἕνας ἐπιφανῆς δημοσιογράφος (μακαρίτης καί αὐτός) καί κάποια κυκλώματα (ἀπό αὐτά πού ὀδήγησαν τό ἐλληνικό κράτος στήν συνολική χρεωκοπία του) ζήτησαν πιεστικά, μετά τήν κυκλοφορία τοῦ πρώτου τεύχους, ἀπό τόν ἐκδότη Βίκτωρα Παπαζήση, νά τό κλείσει ἢ νά ἀντικαταστήσει τόν νεαρό διευθυντή του (ὅταν κυκλοφόρησε τό πρῶτο τεύχος ὁ ὑπογράφων ἦταν 25 χρονῶν) μέ πρόσωπο ἐγνωσμένης ἐλεγχιμότητας. Ὁ Παπαζήσης, ἄνθρωπος ἀνεξάρτητος καί ἀνώτερος, ὄχι μόνον ἀρνήθηκε ἀλλά μέ ἐνημέρωσε - πρὸς γνῶσιν ἀλλά ὄχι συμμόρφωσιν. Ἄς εἶναι ἐλαφρύ τό χῶμα πού τόν σκεπάζει.

Λίγα ἀκόμα ἀποκαλυπτικά: τό 1987 ἤμουν μεταπτυχιακός φοιτητής στό Πανεπιστήμιο τῆς Γενεύης καί προετοιμαζα τήν ἐκδοση τοῦ περιοδικοῦ σέ συνεργασία μέ ἕναν φίλο μου, φοιτητή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, πού ἐξελίχθηκε ἀργότερα σέ δημοσιογράφο. Μάλιστα ὁ ἐν λόγῳ φίλος θά ἐμφανιζόταν ὡς συνδιευθυντής (μεγάλη εὐκαιρία, πρόκληση, διάκριση καί βεβαίως τιμή γιά ἕναν νεαρό 23 χρονῶν νά εἶναι στήν διεύθυνση ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ τῶν ἐκδόσεων Παπαζήση). Ἀκριβῶς τήν παραμονή τοῦ ραντεβού μας μέ τόν ἀείμνηστο Μαυρομάτη, πού εἶχε ἀναλάβει τήν φωτοστοιχειοθεσία, ἀρχές Σεπτεμβρίου 1987, ὁ νεαρός αἰφνιδίως μου ἀνακοινώνει ὅτι ἀποσύρεται, κατόπιν -ὅπως δήλωσε- ὑποδείξεως «τῶν γερόντων». Ποιοί ἦταν αὐτοί οἱ «γέροντες» δέν μάθαμε ποτέ. Μαζί του ἀπέσυρε καί τό μέρος τῆς ὕλης πού εἶχε εἰσφέρει (ἄρθρα κάποιων φίλων του πανεπιστημιακῶν, μία μετάφραση κ.λπ.), δηλαδή περίπου τό μισό τεύχος.

Ἀσφαλῶς ὁ σκοπός ἦταν ἡ ἀκύρωση τοῦ ἐκδοτικοῦ ἐγχειρήματος. Ἀλλά ἐγώ μέν οὐδὲν

πτοήθηκα, παρενέβη δέ ο Ρένος Ἀποστολίδης ἐμφυχωτικά καί ὑπέδειξε τόν τρόπο νά καλυφθοῦν τά κενά τῆς ὕλης μέ ἀναδημοσιεύσεις, ὥστε νά βγεῖ τό πρῶτο τεῦχος. «Τό σημαντικό εἶναι νά βγεῖ τό πρῶτο τεῦχος», εἶπε. Ὅπως καί ἔγινε, τόν Ἰανουάριο τοῦ 1988.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1987, λίγο πρὶν τήν κυκλοφορία τοῦ πρώτου τεύχους, ἐμφανίσθηκε ἀπροσδόκητα ὁ Γιάννης Σακιώτης. Πρέπει νά τόν ἔστειλε ἡ Θεία Πρόνοια, διότι, ἐνῶ τό πρῶτο τεῦχος τῆς ΝΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ κυκλοφόρησε στίς 13 Ἰανουαρίου 1988, στίς 14 ὁ ὑποφαινόμενος παρουσιάστηκε στό Πολεμικό Ναυτικό. Εὐτυχῶς ἤδη εἶχε ἀναλάβει συν-διευθυντής ὁ Γιάννης Σακιώτης, ὁπότε ἡ διεισδυτική ἀπουσία μου σέ ἀκριτικές περιοχές οὐδόλως ἐπηρέασε τήν τακτική ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ Ρένος Ἀποστολίδης ἔπαιξε βασικό ρόλο στήν δημιουργία τῆς ΝΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ. Ὁ ἀναμφισβήτητος σημαντικώτερος κριτικός λογοτεχνίας καί ἓνας ἀπό τοὺς κορυφαίους φιλολόγους καί συγγραφεῖς τοῦ Μεταπολέμου ἦταν ἀποκλεισμένος ἀπό τά διάφορα ἔντυπα δῆθεν λόγῳ τῆς (ἀνύπαρκτης) συνεργασίας του μέ τήν Δικτατορία, στήν πραγματικότητα διότι ἦταν ἓνας ἐλεύθερος καί ἀνυπότακτος ἄνθρωπος. Δέχθηκε νά γράφει στήν κυκλοφορούμενη ἐπιθεώρηση ὑπό δύο ὄρους: πρῶτον, τό κείμενό του νά προηγεῖται παντός ἄλλου. Δεύτερον, νά μήν τοῦ ἀσκηθεῖ οἰαδήποτε κριτική στά κείμενά του, οὔτε κἂν μνεῖα. Καί οἱ δύο ὄροι τηρήθηκαν, μέ ἀποτέλεσμα ἐπὶ μία περίπου δεκαετία νά δημοσιεύει τά ἐκλεκτά του κείμενα στό περιοδικό.

Πηγή ἐμπνευσης τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ ἦταν, ὅπως δηλώθηκε καί στό ἐντιτόριαλ τοῦ πρώτου τεύχους, τό μεσοπολεμικό ΑΡΧΕΙΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ τοῦ Παναγιώτη Κανελλόπουλου καί τό κατοχικό ΑΡΧΕΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗΣ τῶν Ἀβροτέλους Ἐλευθεροπούλου καί Δημητρίου Τσάκωνα. Ὁ ἀείμνηστος Τσάκωνας, κορυφαῖος κοινωνιολόγος (καθηγητής στό Πανεπιστήμιο τῆς Βόννης καί συγγραφέας τόν ὁποῖον παραπέμπει πολλάκις ὁ Τόυνμπη στήν Ἱστορία του), περιθωριοποιήθηκε μέν λόγῳ τῆς ἀτυχῆς συνεργασίας του μέ τήν Δικτατορία τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἀλλά ἦταν ἓνας τίμιος ἄνθρωπος μέ γνήσια πνευματικότητα. Ζοῦσε αὐτοεξόριστος σέ μία ἐργατική πολυκατοικία τῆς Γενεύης καί συνέγραφε τήν μνημειώδη πολύτομη Ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας. Αὐτός μέ ἐνεθάρρυνε νά προχωρήσω στήν ἴδρυση τοῦ περιοδικοῦ.

Δύο πρόσωπα πού λειτούργησαν ἐνθαρρυντικά ἦταν ὁ Κώστας Βεργόπουλος καί ὁ Νίκος Μουζέλης, πού πρότεινε ὡς ἐκδότῃ τόν Βίκτωρα Παπαζήση. Στήν ἐναρξή λειτουργίας τοῦ περιοδικοῦ, πράγματι, ὁμάδα ἐπιφανῶν πανεπιστημιακῶν, τοῦ χώρου τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, συγκρότησαν τήν ἐπιστημονική του ἐπιτροπή. Οἱ περισσότεροι ἦταν λαμπροὶ ἄνθρωποι. Ἀλλά ἓνας ἐξ αὐτῶν ἦταν αὐτός πού ἀπαίτησε, ὡς μή ὤφειλε, ἀπό τόν Παπαζήση νά ἐκτοπίσει τόν νεαρό διευθυντή, κι ἓνας ἄλλος τους ἦταν ὁ προταθείς ἀπό τόν προηγούμενο ὡς νέος διευθυντής! (Ἔτσι αὐτά παρέμειναν στήν φαντασία τους φυσικά.) Τό κακό τρίτωσε ὅταν ἄλλο μέλος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς ἐνεπλάκη σέ ποινικό σκάνδαλο μεγάλης ἐμβέλειας, πού ἀποσταθεροποίησε τό πολιτικό σύστημα. Ὅποτε, μέ παρότρυνση τοῦ ἐκδότῃ, καί ἐπειδή δέν ἦταν εὐκόλο νά ἀποβληθοῦν κάποια μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ὅταν μάλιστα ἦταν φίλοι μέ τά ὑπόλοιπα, ἡ ἐπιτροπή καταργήθηκε in toto, κάτι πού τό «σύστημα» θεώρησε ὡς ἀκόμη μία ἐνδειξη ἀνελεγκτιμότητας τῶν νεαρῶν διευθυντῶν.

Πολλές δεκάδες προσώπων πέρασαν από τήν συντακτική επιτροπή τής ΝΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ. Στην πρώτη φάση, τήν νεανική, σχηματίσθηκε μία ένθουσιώδης παρέα, αποτελούμενη από φοιτητές, φαντάρους κ.λπ., ηλικίας 20-25 χρονών. Μνημονεύω ἐδῶ, ἐκτός ἀπό τόν Γιάννη Σακιώτη, τόν Σπύρο Κουτρούλη καί τόν Χρήστο Βρούστη. Ἀργότερα, μετὰ τό 1990, ἡ συντακτική ομάδα διευρύνθηκε, ἤρθαν νέα ἄτομα, φοιτητές, νέοι ἐπιστήμονες κ. ἄ., τό περιοδικό ἔγινε μεγαλύτερο, ὀργανώθηκε δίκτυο διεθνῶν ἐπιστημονικῶν ἐπαφῶν, καθιερώθηκε τό συνεδριακό ρεπορτάζ, συγκροτήθηκε μεταφραστικό τμήμα, ἄρχισαν νά εἰσρέουν δεκάδες ἄρθρα, υἱοθετήθηκαν ἐπομένως αὐστηροί τυποποιημένοι καί ἀπρόσωποι κανόνες ἔγκρισης ἢ ἀπόρριψης (τό ποσοστό ἀπόρριψης στατιστικά ἐκινεῖτο σταθερά στό 90-99 %!).

Τό πρῶτο διάστημα, μέχρι τό 1997, τό περιοδικό ἔβγαине τρεῖς ἕως τέσσερις φορές τόν χρόνο. Τό 1997 ἀνακοίνωσα στόν Παπαζήση τήν ἀπόφασή μου νά σταματήσω τήν ἔκδοση, λόγω ὑπερκόπωσης καί ἐπαγγελματικοῦ φόρτου. Ὁ Παπαζήσης ἐξανέστη καί μοῦ ἀντιπρότεινε τήν συνέχιση τής ἔκδοσης μέ δύο πολυσέλιδα ἀφιερωματικά τεύχη τόν χρόνο, ὥστε νά «ἀραιώσῃ» ἡ ἐκδοτική διαδικασία. Μέ αὐτό τό σχῆμα τό περιοδικό εἰσῆλθε στήν β' περίοδο του. Τό 2007, νέο κῶμα φόρτου καί ὑπεραπασχόλησης (ἀπό τό 2005 δημιουργήσαμε καί διευθύνουμε ἐπί μία τετραετία ἀπό κοινου ὁ Γιάννης Σακιώτης κι ἐγώ τήν μηνιαία ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ἐπίσης τῶν ἐκδόσεων Παπαζήση) ὤθησε στήν μεταβολή τής δομῆς τοῦ περιοδικοῦ, πού εἰσῆλθε ἔτσι στήν γ' περίοδο. Τό τεράστιο μέγεθος πού εἶχε ἀποκτήσει ἡ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ πρὸς τό τέλος τής β' περιόδου (μιλάμε γιά τεύχη 250 καί πλέον σελίδων, μέ ἀνθρωπολογικό ἐνθετο, ἐκτενῆ ρεπορτάζ ἀπό διεθνή συνέδρια, βιβλιοκριτική κ. ἄ.) συρρικνώθηκε στό διαχειρίσιμο μέγεθος τῶν 100-120 σελίδων. Ἐγιναν καί ἄλλες ἀλλαγές στήν δομή καί στήν ἐμφάνιση τοῦ ἐντύπου. Τό κασέ ἐμπλουτίσθηκε μέ εἰκόνες τοῦ ζωγράφου Σπύρου Οἰκονόμου. Στῆλες καταργήθηκαν, ἄλλες συρρικνώθηκαν. Μέ αὐτό τό σχῆμα ἐξεδόθησαν τά τρία τελευταῖα τεύχη, μέ τά ἀντίστοιχα ἀφιερῶματα στήν ἄγνωστη νεότητα τοῦ Καστοριάδη (44), στόν Ἑλληνικό τροτσισμό (45) καί τό παρόν καί τελευταῖο γιά τούς Καταστασιακούς (46).

Στήν ὅλη πορεία τοῦ περιοδικοῦ διάφοροι ἤλθαν καί ἀπῆλθαν, πολλά νέα παιδιά ἔγιναν ἀρχισυντάκτες καί ἀπέκτησαν ἐκδοτική ἐμπειρία. Κάποιοι ἄλλοι ἔκαναν τίς γνωριμίες τους καί τίς δημοσιεύσεις τους, ἔφτιαξαν καριέρα, ἔγιναν πανεπιστημιακοί κ.λπ. Ἡ ἰδιοτέλεια αὐτῶν τῶν τελευταίων ἀντισταθμίστηκε, γιατί καί τό περιοδικό εἰσέπραξε τήν δωρεάν προσφορά ἐργασίας τους τό διάστημα πού συμμετεῖχαν στήν Συντακτική Ἐπιτροπή (ἄλλωστε μέ δωρεάν προσφορά ἐργασίας ἔβγαине τόσα χρόνια αὐτό τό περιοδικό). Ὅμως ὑπῆρξαν καί οἱ ἀνιδιοτελεῖς, πού συμμετεῖχαν χωρίς ἐπαγγελματικές σκοπιμότητες, μέ μόνο «ἀντάλλαγμα» τήν ἱκανοποίηση τής συμμετοχῆς σέ μία δημιουργική συλλογικότητα καί τής δημοσίευσης τῶν ἄρθρων τους σ' ἕνα περιοδικό μέ ἀναγνωσιμότητα. Ἀπό αὐτούς μνημονεύω ἐδῶ τόν ἀείμνηστο Δημήτριο Πουλάκο, τήν Ἀθηνᾶ Λιάπη, τόν Κώστα Σταματόπουλο, τήν τριάδα τῶν Γιώργου Τριάντη, Γιάννη Μαθιουδάκη καί Δημήτρη Κουτσονίκα, τόν Ἀλέξανδρο Κόντο, τόν Χρήστο Μπαλόγλου, τόν Δημήτρη Τσατσούλη πού δημιούργησε τίς Βιβλιοφορίες, τόν Γιώργο Σκουλαῖ πού μερίμνησε γιά τήν δημιουργία τής ἰστοσελίδας τοῦ περιοδικοῦ www.newsociology.gr, τόν Γιώργο Τσομπάνογλου πού ὀργάνωσε τίς διεθνεῖς ἀκαδημαϊκές μας σχέσεις, τόν Χρήστο Παῖζη, τόν μαθητή μου

Κωνσταντῖνο Γιαννακόπουλο. Τὴν Ἀγγελικὴ Κουτσούκου πού ἐπὶ χρόνια στοιχειοθετοῦσε τὸ περιοδικό καὶ προσέφερε τὸ σπῖτι της ὡς χῶρο συγκέντρωσης τῆς συντακτικῆς ομάδας. Καὶ τὸν τελευταῖο ἀρχισυντάκτη τοῦ περιοδικοῦ, τὸν Γιάννη Χατζόπουλο.

Ὡς προσωπικὴ κατακλεῖδα, θά ἤθελα νά ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸν Βίκτωρα Παπαζῆση, τὸν χαρισματικὸ ἐκδότη πού στὴν ζωὴ του ἀγνόησε συστηματικὰ τίς ἰσορροπίες, τίς παρέες καὶ τὰ ψευδοσυστήματα (σύστημα εἶναι κάτι πού λειτουργεῖ, στὴν Ἑλλάδα ταιριάζει πῶς πολύ ὁ ὅρος κύκλωμα, πού ὑποδηλοῦ μικροσυμφέροντα εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου συμφέροντος). Ὁ Παπαζῆσης ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νά συγκροτηθεῖ ἓνα περιοδικό μέ θεμελιώδη ἀρχὴ τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς συνείδησης.

Στὸ ἀναπόφευκτο ἐρώτημα «γιατί κλείνει ἡ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ», δέν ὑπάρχει -ὅπως στά περισσότερα ζητήματα- μία καὶ μοναδικὴ ἀπάντηση. Στὴν ἀπόφαση αὐτὴ -προσωπικὴ ἀπόφαση τοῦ διευθυντῆ καὶ ἰδιοκτήτη τοῦ τίτλου- βάρυναν οἱ ὅλο καὶ περισσότερες ἐπαγγελματικές ὑποχρεώσεις, καθὼς καὶ μία ἀνορθολογικὴ αἴσθηση ὅτι τὸ περιοδικό αὐτὸ ἔκλεισε τὸν κύκλο του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑποκειμενικὴ διάσταση. Ἡ ἀντικειμενικὴ διάσταση εἶναι ἀσφαλῶς ἡ σαρωτικὴ οἰκονομικὴ κρίση καὶ ἡ συνεπαγόμενὴ κοινωνικὴ ἀποσταθεροποίηση, ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ κριτικὰ σκεπτόμενο ἀναγνωστικὸ κοινὸ συρρικνουῦται διαρκῶς λόγω τῆς κατάρρευσης τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καὶ τῆς συνολικῆς πνευματικῆς παρακμῆς. Ἐπειτα ἡ ὅλη συζήτηση ἔχει πλέον μετατοπιστεῖ στὸ διαδίκτυο. Γιὰ παράδειγμα, τὸ ἠλεκτρονικὸ πολιτικὸ περιοδικὸ ΔΟΥΡΕΙΟΣ πού δημιουργήσαμε μέ τὸν Γιάννη Σακιώτη καὶ τὸν Ἀντώνη Τσαμούλη στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση www.doureios.gr ἔχει ἤδη ξεπεράσει τοὺς 35.000 μοναδικούς ἀναγνώστες. Ἐνας ἄλλος λόγος εἶναι τὸ ἀπροσδόκητο γεγονὸς ὅτι ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ΝΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ, στὴν ὁποία ἐπὶ δεκαετίες προσέρχονταν διαρκῶς νέοι ἐπιστήμονες, φοιτητές κ.λπ., ἔπαψε νά ἀνανεώνεται ἡλικιακά. Πιθανότατα καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀπαιδεῖα ἢ στὸ διαδίκτυο ἢ καὶ στά δύο μαζί. Ὅπως ὅποτε, ἓνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς, ὅπως εἶναι καὶ ὅπως πρέπει νά εἶναι ἓνα περιοδικό, πρέπει νά ἀποχωρεῖ ἐγκαίρως, στὴν ἀκμὴ του, καὶ πρὶν ἐμφανισθοῦν σημεῖα κόπωσης, ἀπὸ τὸ προσκήνιο.

Ἡ διαδρομὴ ὑπῆρξε συναρπαστικὴ. Γιὰ νά ἀνατρέξουμε στὸν Καβάφη, ὁ δρόμος ἦταν πρᾶγματι, ὅπως παροτρύνει ὁ ποιητής, μακρὺς, γεμᾶτος περιπέτειες, γεμᾶτος γνώσεις. Ἄν πρόκειται νά συνεχίσει νά ὑπάρχει ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς στὸ μέλλον, ἂν συνεχίσει νά γεννᾷ αὐτὴ ἡ χώρα σημαντικὸς διανοουμένους, συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες, στοχαστὲς καὶ κριτικούς, τότε εἶναι βέβαιο ὅτι θά γεννηθοῦν νέα περιοδικὰ καὶ θά δημιουργηθοῦν νέες συντροφιές πού θά ἀποτυπώσουν σ' αὐτὰ τὸ στίγμα τους, τὸ ἦθος τους καὶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Μελέτης Ἡ. Μελετόπουλος

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ: ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΟΥ ΥΠΟΛΕΙΠΕΤΑΙ ΕΝΑ ΤΕΥΧΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ, ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ, ΤΗΛ. 6978-774874.